

HENTESNÉL

Álmomban egy hentesnél jártam. Üvegfaltól üvegfalig vergődő üres halszemek mérték az időt, zsírtól és savanyú uborkalétől átázott piros kezek dobáltak férfias hirtelenséggel nagy tömb húsokat, erőteljes bárdütések szaggatták az élelem szeleteit. Mindent megült a hússzag. Áthatóan csípős, paprikás illata lett a nyakamon, csuklómon megszáradt parfümömnek, más álmaimból átsugárzott, hogy vannak helyek, ahol ölnek, vannak helyek, ahol a halott testek feldolgozása valami taglalhatatlan taglalás-retorikától megfosztott menetében artikulálja a nyersebb tudást, a minden testek útja jelöletlen fázisait. Ahol enni, üríteni és átörökíteni valami banális egyszerűsítésben, szemem előtt lesz blaszfémia. Mi kéne? Én most csak húson élek. A macskák étrendjét eszem lágyító tejtermékek nélkül, adjon velőt, májat és belsőséget és húst, húst, szalonnát rengeteget. A fogait mutatta, hogy az őrlés közös szenvedélyünk, az élelem szagatása erő és egészség. Miért émelgyetem mégis? Ha egyszer meggyógyított a barbár anyagcsere? Elővett egy zsírlapot, nézze, ez a felsál vagy ez a marhalábszár milyen ígéretes. És én öklendező, de öklendezést elfojtó ragadozó-szenvedéllyel ragadtam meg a zsákmányt. Pedig elengedném az ételt, átfolyatnám ozmotikus légysággal magamon az éltető anyagot. Ehelyett marad egészségemhez a ragaszkodás.

AMERIKA, 1492

Gibraltárban nem lehet Isten. Mert Isten nem nézhet a semmire. A Calpe és Abila sziklája között, Heraklész kapuján át megnyíló madárút nem a szárnyak előtt nyílik. Ami elképzelhetetlen, a sors láza sokakat csábít, de hagyni magunkat sodródni rajta, több mint életveszély. A két szikla peremén csak egyetlen sirály csapong oda-vissza, fehér szárnya fel-feltűnik, liliputi repülőgép csapzott tollú sziluettje, apró cseppekben gyöngyözik róla a sós víz. Isten nem nézhet a semmire. A sziklán túl a naplemente nem megszokott keretekben zajlik – végleges benne, ami ideiglenes, hiába ismétlődik naponként, nem számít a narancsnak, vörösnek szürkébe hajló árnya, Paradicsom kapujánál strázsáló kerub hajtja vissza a bűnbeesettek próbálkozását, és ez alól Isten sem kivétel. Isten nem nézhet a semmire. És már készülődik, mikor visszajut Kolumbusz, készülődik a józanság mámore, a belakhatatlant belakó, időt térre cserélő fekete fantomfájdalom, a titoktalanná tett álom: Amerika.

ÓVÓ HELY

Ha esténként a fehér lepedőt kifeszíted az ágyra, a gyűrődéseket egyenként simítod le, mintha a vízfelszín söpörné a szél, és tükörsima felület helyett a sodorvonalak egy folyton változó

rajzot engednének a fuvallat előtt,
hátha tükörnek látja, kiélesedni, és
a szél most az egyszer megpillantaná
magát a tükörben, de amit lát, rögtön
elfelejti, amit lát, rögtön zárt emlékként
látja, amihez nem fér hozzá, csak áramlatában
imádkozik a sodorra szoruló hiányban, és
az ima nem felfelé tör, akihez tartozik, nem
lefelé száll a mélységek rendje szerint, nem
is körbe-körbe ér, kígyóformán saját
kezdő lélegzete felé, hanem bebábozódik,
és átok helyett meghatározhatatlan lesz
az átalakulásban, ha esténként a fehér
lepedőt kifeszítéd az ágyra, nem magaddal
beszélgetsz, nem Istennel, nem Isten
hiányát kéred számon, és nem kerít
körbe semmi démoni, nincs a feszítésnek
tétje, nincs a vízszintes kendőn semmi
arclenyomat, ami bevégeztetné a
mozdulatodat, ha esténként a lepedőt
kifeszítéd az ágyra, nem készítéd egy
halottnak a helyét, de egyszer csak
elalszol.

KÖLDÖK

Nem volt a kérdésére válasz. A köldöke
helyén a tükörsima tófelületre, amiben
nem tükröződik csak az égsáv helyett
odatolakodó figyelem fantomárnya.
Megcsúszott
rajta a tenyér. Mintha elsimíthatná
a megrezzent semmittevés üres reflexeit,
a fejjám nem atlaszként, inkább egy
túlságosan meghajolt faág szégyentelenségével
tartotta fejét, ahogy figyelte. Nem volt

a mozdulatban semmi kutató vonás, egészen
magzati ívben hajolt a korong helyén
feltáruzó üresség káprázatára. Nem
táplálta semmi – mégis megfeszült az összes
ligatúra. Nem Atroposz vágta, lökte
ki élni, lökte oda tükörtelen szembenézésre –
mégis Athéné pajzsa lett, ami védelem
helyett egy örök váddal szembesíti. Gorgófi
lett a megtalált és rögtön efelejtett
eredet.

